

(1929 -)

MUSTAFA CENGİZ

Sayıları çok azalan son şahidlerden Mustafa Cengiz ağabeyimiz, 90 yaşına rağmen parlak hafızası ve rahat anlatımıyla, dinleyenleri adeta zamanın Bedi'si, Koca Sultan Bediüzzaman ve kahraman talebelerinin manevi atmosferine götürüyor. Mustafa Cengiz, Hz. Bediüzzaman'ı ilk defa 1944 yılında bir kamyonun şoför mahallinde tek başına otururken, memleketi Afyon/Çay'da görüyor. Bu masum çocuğun karşıdan bakışı, on sene sonra "Subhanallah, kardeşim ben seni ruhuma çok yakın hissediyorum" şeklinde ma'kes buluyor. Isparta'da uzun görüşmeleri metin içinde okunacaktır. Mustafa ağabeyimizin hatıraları kamera kayıtlarından çözülüp yazıldıktan sonra, oğlu Şaban Cengiz vasıtasıyla tashih ettirilmiştir.

Mustafa Cengiz Anlatıyor:

Afyon'un Çay ilçesinde 1929 yılında doğdum. İstanbul Yapı Sanat Okulu mezunuyum, inşaat teknikeriyim.

BEDİÜZZAMAN'I İLK DEFA 1944'DE KAMYONDA GÖRDÜM

Üstad Bediüzzaman'ı ilk defa 1944 yılında Emirdağ'ına geldiği sırada gördüm. Şöyle oldu: Çay Orta Camide Kur'an dersi alıyorduk biz. Caminin imamı Hafız Ali Zayıf hocaydı. O bir gün, "Bediüzzaman kitap yazdığı için hapsediyorlarmış" dedi. İlk defa böyle duydum Üstad'ı. O zamanlar Kur'an Kerim okutmak yasaktı, camide hoca bize kaçak olarak okutuyordu.

1944'ün yaz aylarıydı. Camide Kur'an dersini aldık, sabah saat 10 gibi dışarı çıktık. Bir arkadaşım vardı, o gitti, ben daha camideyim. Sonra o koşa koşa geri geldi, dedi ki: "Kalfa, Bediüzzaman Hazretleri belediyenin önünde bir kamyonu, ben gördüm, gel sen de gör" dedi. Kur'an-ı Kerimler koltuğumuzun altında gittik biz. Ama hizmetten haberimiz yok daha. Kamyonun kapısı açıldı, şoför mahallinde oturuyordu Bediüzzaman. Biz baktık ama cesaret edip yanına gidemedik. Şoför kamyonu Belediye'nin önüne park etmiş, pazara gitmişti herhalde, o gün Çay'ın pazarıydı. İlk defa böyle gördüm Üstad'ı.

Sonradan öğrendik ki, Çaylı üç ortağın -bunlardan birisi ablamın kocası, eniştemiz Ali Kızıloğlu idi- bir kamyonu vardı. Eskiden Emirdağ Isparta yolu ve Ankara yolu Çay'dan geçerdi. O kamyonla Afyon'a götürüyorlarmış Üstad'ı. Ali eniştem: "Emirdağ'ından telefon ediyorlar, Bediüzzaman'ı alıyorduk, Emirdağ'ından Afyon'a veya Isparta'ya götürüyor, tekrar Emirdağ'ına geri getiriyorduk" demişti. İşte o gün de böyle olmuş yine.

ÜSTAD'I ZİYARET ETMEYE KARAR VERDİM

Memur oldum. 1952'de Bayındırlıkta fen işleri memuru olarak Ağrı iline tayin olundum. Ağrı'ya gittim, yirmi sene orada kaldım. Bayındırlık o tarihlerde Milli Eğitim Bakanlığına bağlıydı, sonradan ayrıldı. Risale-i Nur'u, Ağrı'da dayım vesilesiyle tanıdım ben. Dayım Faik Özdemir de Ankara Yapı Sanat mezunuydu, o da fen işleri memuru olarak Ağrı'ya atandı, beraber gittik. Faik dayım hizmeti biliyordu, Sungur ağabeylerle görüşüyormuş.

1955 yılında yedek subay olarak askerliğim İstanbul'a çıktı. Ağrı'dan İstanbul'a geçmek için önce Ankara'ya geldim. Abdullah Yeğin ağabey de Urfa'dan gelmişti, üç gün kadar beraber kaldık. Cebeci'de dersane vardı, ders yapılıyordu, oraya derse gidiyorduk. Mustafa Sungur, Atıf Ural, Mustafa Türkmenoğlu ağabeyler oradaydı. Bir gün Hulusi ağabey de geldi, çok güzel ders yapıyordu. Hatta Sungur ağabey ısrar etti, "Biraz daha devam et" dedi. Sungur ağabey, Hulusi ağabeye "Üstad'a gitmeyecek misiniz ağabey?" dedi. "Çağırılmadık" dedi Hulusi Ağabey. Ankara'dan İstanbul'a geçtim, acemilik bitince, dağıtım Aşkale'ye oldu.

Süleymaniye Kirazlı Mescid 46 numaralı dersanede Ahmed Aytimur, Mehmed Emin Birinci, Hakkı Yavuztürk kalıyordu, Cumartesi Pazar günleri oraya gidiyordum. Yılbaşı oldu, tatil verildi bize. Ahmed Aytimur ağabeye: "Ağabey ben Üstad'a ziyarete gideceğim, bana adres verir misin?" dedim. "Üstad Barla'da kış gününde bulamazsın, gitme" dedi. "Ağabey ben oradan memlekete geçeceğim, gideyim, bulamazsam döner giderim" dedim. Adres vermeyince dedi ki: "Zübeyir ağabeyi görürsen selamlarımızı söyle, elimizden geldiği kadar hizmetleri yapıyoruz de" dedi.

HÜSREV AĞABEY ÜSTAD'IN EVİNİN KROKİSİNİ ÇİZİVERDİ

O şekilde ben yedek subay asker kıyafetiyle İstanbul'dan ayrıldım, Isparta'ya geldim. Sene 1956. Ahmed Aytimur ağabey Üstad Barla'da bulamazsın deyince, ben aklıma Hüsrev ağabeyi koydum. Hüsrev ağabeyi bulurum, ondan adres alırım diye düşündüm. İkinci bir camide kıldım, orada birisine Hüsrev ağabeyi sordum; "Benim mahalle komşumdur, ben de çoktandır görmedim, gel beraber gidelim" dedi. Kapıyı çaldık, bir kardeşimiz açtı, o zat: "Bu arkadaşımız ziyarete geldi, ben de komşusuyum." dedi. Gitti geldi, "Rahatsızım diyor, kabul edemeyecek" dedi. O, kapıyı açan Vahşi Şaban Akdağ ağabeymiş meğer. Ben o arkadaşla ayrıldım, tekrar gittim eve. Dedim ki: "Ağabey ben İstanbul'dan geliyorum, Üstad'ı ziyaret etmek istiyorum, hem Hüsrev ağabeyi ziyaret etmek istiyorum, hem de adres alacağım" dedim. Gitti geldi, tamam dedi. Girdim Hüsrev ağabeyin ufak bir odası, önünde yazı rahlesi vardı. Bana 15-20 dakika kadar ders yaptı. Sonra bana Üstad'ın kaldığı evin krokisini çiziverdi, kapı numarasını verdi, kimseye sorma dedi.

RİSALE-İ NUR İLE ALAKAN VARSA ÜSTAD BELKİ KABUL EDER

O şekilde Hüsrev ağabeyin çizdiği kroki ile gittim, Üstad'ın evini buldum. Evin avlusu var, avlunun orda kapısı var, kapıda zil var, zili çaldım. Zübeyir ağabeymiş o geldi, ben Zübeyir diye kendini tanıttı. Akşam namazına da bir saat var. Zübeyir Ağabey dedi ki: "Kardeş, Üstad bu saatte katiyen kabul etmez, sabahleyin gel, Risale-i Nur ile alakan varsa belki kabul eder." Yani Risale-i Nur'la alakan yoksa gelme demek istedi. Ben oradan ayrıldım, bir otelde yattım. Bir boy abdesti aldım, sabah namazını kıldım, aşağı indim, güneş de çıkmak üzere, güneş çıksın da öyle gideyim dedim. Pencerenin yanında oturuyorum, otelci çay getirdi bana. Cama vuruyorlar, bir baktım Zübeyir Ağabey, şaşırdım yani. Telaşla dışarı çıktım, dedi ki: "Kardeş, biz sabah söyledik, Üstad bize hiddet etti, akşam niye söylemediniz dedi. Ben önden gideyim, 15-20 metre mesafeden peşimden gel" dedi. Gittik, dış kapıdan içeri girdik, merdivenlerden, dışarıdan çıkılıyordu.

CEYLAN AĞABEY ARAPÇA MESNEVÎ-İ OKUYOR, ÜSTAD DÜZELTİYORDU

Üstad'ın odasına girdik. Üstad hazretleri karyolanın üzerindeydi, yorgani üzerine almıştı. Karyolanın önünde Ceylan ve Bayram ağabeyler oturuyordu. Zübeyir ağabey işaret etti, ben de Bayram ağabeyin yanına, Zübeyir Ağabey de benim yanıma oturdu. Dördümüz Üstad'ın karşısındayız. Ceylan Ağabey Arapça Mesnevî-i Nûriye'den okuyordu, uzunca devam etti, 45 dakika kadar okudu. Ceylan Ağabey Arapçadan okurken, bazı telaffuzlarda güçlük çekiyordu, Üstad tashih ediyor, tekrar okuyordu.

BEDİÜZZAMAN AĞRI VE DOĞUBAYAZIT'I ÇOK SORDU

Ders bittikten sonra Üstad, hoş geldin kardeşim dedi. Sonra "Subhanallah, kardeşim ben seni ruhuma çok yakın hissediyorum" dedi. Daha evvel Çay'da gördüğümü söyledim. Aradan on sene geçmişti. Üstad onu hatırladı, ama üstünde durmadı. Ben Hüsrev ağabeyi de ziyaret ettim dedim. Gözlerine bakıyordum, Zübeyir ağabey bakmamam için uyardı. Sonra Ceylan ve Bayram ağabeyler çıktılar, Zübeyir Ağabey kaldı.

Üstad'a Ağrı'da memuriyet yaptığımı söyledim. Bana Doğubayazıt'ı açtı. Orada üç ay tahsili var ya Üstad'ın, hocası Muhammed Celâlî hazretlerinin oğulları vardı; Molla Siddık, Molla Nizameddin Üstad döndü, döndü bana onları sordu. Sonra Ağrı'da Ahmet Alpaslan vardı, menfilerden Burdur'da Üstad gibi sürgün olanlardan, onu sordu. Teker teker cemaati sordu. Bu şekilde epeyce devam etti bu konuşmalarımız. Üstad bana dedi ki: "Ben seni birkaç gün misafir etmek isterim fakat tarassut var, sen git, nereye gideceksin?" dedi. Ben: "Buradan memlekete (Çay) uğrayacağım, oradan İstanbul'a döneceğim Üstad'ım" dedim.

TEVAFUKLU KUR'ANIN 29 CÜZ'Ü SAATÇİ ŞÜKRÜ'DE BİR CÜZ'Ü AYTİMUR'DA

Üstad'ın huzurundan çıkmadan Zübeyir Ağabey dedi ki: "Eskişehir'de Saatçi Şükrü var, Tevafuklu Kur'an'ın 29 cüz'ü onun yanında, bir cüz'ü de Ahmed Aytimur'un yanında. Onları sana versin, Ahmed'e ver, matbaada bastırsın." Üstad'ın yanından ayrıldım. Zübeyir Ağabey Üstad'a çay demlemiş, bana da ikram etti. Eskişehir adresini aldım, Bayram ağabeyle beraber çıktık. Bayram Ağabey istasyona kadar geldi. Yolda giderken acayip bir gül kokusu vardı, insanın ruhunda, kalbinde inşirah yapıyor. Üstad'ımız Bediüzzaman'a ziyaretimiz bu şekilde kısmet oldu.

Eskişehir’de saatçi Şükrü ağabeyi buldum. Dedi: “Akşam zaten ders yapacağız, sen de gece gideceksin, cüzleri orada vereyim, götür” dedi. Akşam ders oldu, üç astsubay bir de bir kardeş vardı, dört kişi ders yaptık. Kur’an cüzlerine baktık. Orada o astsubaylar işi değiştirdiler; “Bu hafta içinde uçakların bakımı için İtalya’ya gideceğiz, İtalya’da matbaacılık daha gelişmiş, bunun klişelerini İtalya’da yaptırırız, daha güzel olur. Mermi paketleri var, onların aralarına yerleştiririz, kimse anlamaz; sen git, biz sabahleyin Üstad hazretlerine haber veririz ” dediler. Ben geldim İstanbul’a Ahmed Aytimur ağabeyi buldum. Ahmed Ağabey gönderdi. Fakat olmadı bu baskı iş.